

DE WARE GEEST VAN KERSTMIS

LEVEND EN WEL

Een kerstverhaal

Zich inspirerend aan het voorbeeld van de (eerste) jezuiten trokken Padraig Swan en Noelle Fitzpatrick bij het begin van de advent 2008 op "pelgrimsexperiment". Padraig is directeur en Noelle staflid van "[Sli Eile](#)", het werk voor jeugdapostolaat van de Ierse medebroeders. Zoals de jezüeten novicen trokken zij de straat op, zonder bagage of geld, enkel maar vertrouwend op de vriendelijkheid van onbekenden. Het is een heel bijzondere wijze om iets te ervaren van radicale armoede. Het helpt ook om, zonder meer, God op het spoor te komen. Hieronder vertelt Padraig over zijn ervaring.

*Heilige Familie met Ignatius en boek Geestelijke Oefeningen
Grot, Manresa (Spanje)*

Kerstmis gaat wel degelijk over de geboorte van Jezus en over de levende aanwezigheid van God in ons leven en in onze samenleving. Concreet betekent dit een geest van openheid, vrijgevigheid en vertrouwen. In het WE van 5 tot 7 december 2008 zijn wij, twee jongvolwassenen, op pelgrimstocht getrokken naar een oude abdij in de Midlands. We hebben er de echte geest van Kerstmis gevonden. Doorheen al de problemen die onze samenleving kent is er echte hoop.

De reis begon met een kaartje enkele reis om de grootstad uit te komen, in de richting van een klein stadje in de Midlands. Op de trein voelde ik echt angst voor het onbekende. We waren 2 zogenaamd goed opgevoede en verstandige jonge mensen die op het punt stonden om een donkere winterse nacht in te stappen zonder ook maar een idee te hebben van wat de komende uren en dagen voor ons in petto hadden. Waren we gek. Wat kon ons toch drijven? Wat ons

motiveerde was het verlangen om de nederigheid te ervaren van het aanspreken van onbekenden en van het aanvaarden van de vrijgevigheid die er hopelijk op zou volgen. Het voor ons een authentieke tocht van vertrouwen in de levende God die we vieten op Kerstmis.

Om 19u kwamen we het station uit voor de eerste etappe van onze pelgrimstocht. We beseften dat het niet veel zin had om te proberen liften langs een landweg, in een donkere nacht. We besloten daarom om mensen aan te spreken in het vlakbijgelegen benzinstation en hen ons verhaal te doen. Het was het beginnen van een wondere reis.

Onze eerste ervaring was een lift die een man uit Zuid-Afrika ons gaf. Alles samen zouden we, van vrijdagavond tot zondagnamiddag, 24 onbekenden ontmoeten. 10 onder hen waren mensen met een buitenlandse nationaliteit die naar hier gekomen waren om een thuis te vinden in ons mooie land. Zij kozen ervoor om in ruil daarvoor overdadig hun vrijgevigheid met ons te delen. Van gesproken en ongesproken tekens van bereidheid tot hulp tot eigenlijke vrijgevigheid, het was werkelijk verbazend.

Een man die net 20 kilometer had afgelegd naar de plaats waar we hem ontmoetten, bood ons aan om rechtsomkeer te maken om ons te brengen naar onze plaats van bestemming, ook al moest hijzelf de andere richting uit. Het was een Algerijn. Een andere dame was bereid om ons voor de nacht onderdak te verlenen in haar huis. Maar omdat wij onbekenden waren en er kinderen in huis waren, bracht ze eerst haar kinderen in veiligheid. Perfect te begrijpen. MAAR, ze opende haar hart en was bereid om ons binnen te laten. Ze kwam uit Hongarije.

We klopten aan op deuren en ontmoetten vreemden op de ijzige wegen. Steeds weer opnieuw vertelden we ons verhaal van pelgrimeren zonder iets. We vertelden eenvoudigweg en wachtten op het antwoord. Advent gaat over hetzelfde wachten – wachten om Gods tastbare aanwezigheid in onze levens te voelen.

Nadat we op vrijdagavond op verschillende deuren hadden aangeklopt, kregen we een slaapplek aangeboden in een plaatselijke protestantse kerk, nadat we eerst door de nieuwe dominee en zijn familie hartelijk waren verwelkomd. Op zaterdagmorgen praatten we verschillende uren lang met een jonge man over godsdienst, politiek en over de eenvoud van het leven in een kleine stad. Vervolgens gaf hij ons een lift naar een veilige plaats, buiten de stad. Immers, de reisweg die we gekozen hadden was verraderlijk en gevaarlijk. We wisselden adressen uit en beloofden te schrijven om onze dankbaarheid uit te drukken. We stapten lange mijlen naar de abdij die we uitgekozen hadden, telkens weer hopend dat andermans vrijgevigheid zich zou openbaren. Zaterdag, op het middaguur, ontmoetten we een vrouw die, nadat ze ons verhaal had gehoord, ons een bed en een maaltijd aanbood. Omdat het evenwel nog te vroeg op de dag was om halt te houden, besloten we om verder te reizen.

Vrijdagnacht was bitterkoud, min 5 graden Celsius. We konden op zaterdagnacht echt niet buiten blijven. We moesten een plaats vinden om te overnachten. Na een paar uren dacht we dat we voor de veilige optie moesten kiezen en terug dienden te gaan naar de vrouw die ons een bed en maaltijd had aangeboden. Maar we verkozen om te vertrouwen in God en om het onbekende tegemoet te wandelen. Het was nu donker en de wegen waren ijzig. Enkele mijlen verder ontmoetten we een man en vertelden ons verhaal. Niets had ons kunnen voorbereiden op wat zou volgen.

De man stak zijn hand uit, zei zijn naam en opende ons volledig zijn hart en zijn huis voor de nacht die kwam. Hij stopte ons geld in de handen en bracht ons naar de plaatselijke

supermarkt om voedsel te kopen. Hij maakt een groot vuur en we zaten er rond, vol verbazing en ontzag. Diezelfde man bleek heel wat problemen te hebben in zijn eigen leven dat wij voor enige uren mochten delen. En niettegenstaande dat alles, zag hij het zitten om twee onbekenden een aller-merkwaardigste ervaring van vrijgevigheid en liefde aan te bieden die nooit zullen vergeten worden. Dit was echt een ontmoeting met de levende God van Kerstmis.

Toen we op zondagmorgen wakker werden zagen we een prachtige berijpte winterdag en dankten we God voor zoveel zegen. 11 kilometer lang wandelden we in stilte, terugblikkend op de gebeurtenissen die ons overkomen waren. We kwamen aan in de nabijgelegen stad en na wat liften aan de kant van de weg werd ons een passend eind voor ons reis aangeboden. Een jonge man had boodschappen gedaan in een stad, 16 kilometer verder. Nadat hij ons verhaal had gehoord reisde hij meer dan 50 kilometer naar Dublin om ons naar huis te brengen. Nog maar eens een daad van zuivere vrijgevigheid. Ook dit is de echte geest van Kerstmis, levend en wel.

Dit is een heel eenvoudig verhaal over een heel diepe ervaring. Een ervaring die op dankbare wijze de echte mening van Kerstmis tot leven brengt.

Zalig Kerstfeest!